

"מתחילת המתקפה באיראן היומיום מאתגר עוד יותר, אבל עם כל הקושי - אנחנו מבינות את המשמעות"

סמל מ', בת 20, תושבת נתניה
מפקדת חמ"ל תצפיתניות בגבול לבנון, בוגרת אולפנת צביה הרצליה

ועזרה לי בכל דבר. אם חסר לי משהו - היא הראשונה להתייצב.

איילת, איך את חווה את השירות שלה?

מאז 7.10 השירות של מ' קיבל משמעות עוד יותר גדולה. גם לפני כן ידעתי שזה תפקיד חשוב ומאתגר, אבל לאחר מכן הבנתי עד כמה היו חששות, בעיקר בתקופות הלחימה העצימות בלבנון וזה שהבסיס שלה סמוך לגבול ולטילים. אני גאה בה מאוד על ההתמדה וההתקדמות.

מ' על אילו כלי התמודדות היית ממליצה בתקופה הזו?

לשמור על קשר עם המשפחה והחברים - זה תומך ומעודד. למצוא בזמן הפנוי משהו נחמד לעשות. וכמובן, לזכור שגם כשקשה, אנחנו פועלות למען דבר גדול יותר: עם ישראל והמדינה היקרה שלנו.

ספרי על הזדמנויות שקרו לך בעקבות התפקיד.

הכרתי אנשים מדהימים, יצאתי מאזור הנוחות, עליתי בביטחון ובתחושת המשמעות. אני קמה בבוקר ויודעת שהדבר הקטן שאני עושה תורם להגנת המדינה.

מילה לסיום?

חשוב לי להגיד שלמרות החששות של בנות דתיות שמתלבטות אם להתגייס, עם הכנה טובה, זה אפשרי. ניתן להגיע לתפקידים משמעותיים בכל החילות ולקבל תמיכה מלאה. אם אתן בוחרות להתגייס - תהנו, תחוון, תכשלו, תלמדו, תאמינו ובעיקר תהיו אתן. זו באמת חוויה של פעם בחיים.

צילום: אריק סולטן

סמל מ' עם אמה איילת

מספיק סד"כ. סגרת יום בחגי תשרי, והתבאסתי מאוד שלא אהיה בבית. את החג עשיתי בגדוד, עם כל הדתים בסוכה. הייתה אווירה מטורפת ולא הפסקנו לצחוק - זה היה אחד החגים הכי טובים שהיו לי בצבא. בתפקיד אין נוהל שבת. את ממשיכה לעבוד כמו כל יום אחר. בהתחלה היה לי מאוד קשה לגעת במחשב ולהיות עם הטלפון - אבל מתרגלים ומבינים שזה פיקוח נפש. גם השבתות עצמן מאתגרות - לפעמים משמרות נופלות על תפילות, קידוש או הבדלה. אז יצרתי לעצמי אווירת שבת - עשיתי תסרוקת מיוחדת, הפרשתי חלה, דאגתי לטאצ'ים קטנים שעושים לי טוב.

מי עבורך שותפה לדרך?

אמא שלי, איילת. מהרגע שהחלטתי להתגייס, תמכה בי

בשלום, בגוף ובנפש. מאז תחילת המתקפה באיראן היומיום מאתגר עוד יותר. זו סיטואציה שבה את צריכה להמשיך לתפקד, תוך כדי שאת מנסה להחזיק את עצמך וגם להחזיק את החיילות שלך שנמצאות בעוצר יציאות. בסוף, עם כל הקושי, אנחנו מבינות את המשמעות - שסומכים עלינו בהגנה על הצפון.

האם המלחמה גרמה לך לראות את התפקיד אחרת?

חד-משמעית. רציתי להתגייס לתפקיד הזה, אבל אחרי שראיתי מה קרה עם הבנות בנחל עוז - הבנתי כמה עוד יותר אני רוצה את התפקיד, ולהמשיך את מה שהן כבר לא יכולות לעשות.

מה האתגרים הרוחניים?

בעקבות המלחמה הייתי צריכה לסגור הרבה בבסיס כי לא היה

מה את עושה בצבא?

התגייסתי בתחילת 2024 ושובצתי כתצפיתנית בגזרת לבנון. בהמשך יצאתי לקורס מ"כים וחזרתי לחמ"ל באותה גזרה. כמפקדת, יש לי צוות של חיילות שאני אחראית עליהן. מבחינה מבצעית אני תופסת 12 שעות חמ"ל, אחראית לתפעל יחד עם הבנות שיושבות במשמרת גם אירועים וגם זיהויים יומיומיים.

איך החלטת להתגייס?

זו הייתה החלטה קשה, נדרש לי זמן רב להחליט בין שירות לאומי לשירות צבאי. בסוף שמתי את רעשי הרקע מהסביבה בצד והבנתי עם עצמי שאני רוצה את החוויה של הצבא, לעבור משהו שכל הישראלים עוברים, ולעשות תפקיד משמעותי שאתרום בו.

האם רצית להתגייס דווקא לתפקיד הזה, ומדוע?

כן. כבר בכיתה י"א לפני המלחמה שמעתי על התפקיד באינסטגרם וזה סקרן אותי. רציתי משהו מבצעי שארגיש שאני מגינה על האזרחים. חשבתי על תפקיד קרבי, אבל הבנתי שזה יאתגר אותי מבחינה דתית. אחר כך שמעתי על תפקיד התצפיתנית - שבו את קמה כל יום עם הרגשת משמעות, רואה את הגזרה ויודעת שבלעדייך התושבים והלוחמים לא מרגישים בטוחים.

איך נראים הימים האלה?

ימים מאתגרים, אבל לשרת בזמן כזה זו זכות גדולה. אנחנו עושים פה היסטוריה ויש הרגשה של משמעות גדולה. מתפללת ומקווה שהמלחמה תיגמר מהר ושהחטופים והלוחמים יחזרו